

[Kristen Østergaard.]

sætter antallet. Jo større denne islæt er, desto bedre kan man måske diskutere tjenestetidens længde i den forbindelse. Men jeg vil gerne igen bede om, at princippet om det udvidede lokalforsvar opgives i den fremtidige ordning.

Bilgrav-Nielsen: Jeg skal ikke blande mig i debatten mellem statsministeren og hr. Ninn-Hansen. Men jeg synes nok, at det af historiske grunde måske kunne være rimeligt at sige, at når statsministeren mener, at VKR ødelagde 1960-ordningen ved at gennemføre en besparelse på 125 mill. kr., da VKR blev dannet, turde det være en noget løs påstand. (*Statsministeren* [J. O. Krag]): Det mener jeg heller ikke!). Statsministeren ved også, at der ikke var tale om, at man uden videre traf beslutning om at ændre i budgettet for forsvaret. Han husker sikkert ganske præcist, at socialdemokratiet blev indbudt til forhandlinger om forsvaret. Det er også interessant at konstatere i den sammenhæng, at socialdemokratiet siden stemte for besparelsen på 125 mill. kr. og ingen bebrejdelser har til regeringen, fordi den siden, som forsvarsministeren siger, har sparet yderligere; jeg tror, det var en halv milliard kroner, ministeren var oppe på.

Statsministeren sagde i øvrigt, at forsvarsministeren ville blive siddende som minister, også selv om forhandlingerne trak i langdrag. Jeg kunne godt tænke mig at få præciseret, om han også bliver siddende, dersom der ikke bliver noget nyt forsvarsforlig. Det var det, jeg mente med mit spørgsmål. Det er ikke kun almindeligt drilleri. Det er simpelt hen et spørgsmål, der formuleres ud fra den holdning, ministeren har indtaget, da han var i opposition. Jeg mener nemlig, at man må stille de samme krav til en minister, som man må stille til et folketingsmedlem, der er ordfører for et oppositionsparti. Den karakteristik, man giver af den gældende ordning, og den vilje, man udviser til at forhandle med andre partier, må være den samme, hvilken position man end sidder i. Men jeg må indrømme, at ministeren var en anden end den, der var ordfører for socialdemokratiet i 1970, navnlig da han skulle forsøge at besvare de mange spørgsmål, der er blevet rejst her i dag.

Jeg er enig med ministeren i, at et udvalgsarbejde bl. a. bruges til at udrede, hvad der måtte henstå. Men når der rejses en lang række spørgsmål her i dag og jeg bl. a. har gjort det, er det jo ikke tilfældigt; så er det, fordi ministeren ved sin fremgangsmåde fra sin tid som ordfører for socialdemokratiet i oppositionen og til nu har gjort det nødvendigt for os at rejse en lang række spørgsmål. Hvad er det, man vil? Der er nu fremsat tre forslag, siden socialdemokratiet kom i opposition. Ministeren siger, at det er udtryk for, at der sker noget i socialdemokratiet. Det er udtryk for, at man er forhandlingsvillig, man er villig til at imødekomme os. Vi takker for imødekommelsen, men vil gerne som udgangspunkt for de forhandlinger, der skal finde sted i udvalget, have en afklaring af, hvilken udgangsposition vi egentlig står i.

Jeg kan være enig med ministeren, når han siger som en korrektion til andre ordførere her i dag, at vi bliver nødt til at ændre vort syn på værnepligtsbegrebet. Ministeren henviser til, at der er et mindre antal værnepligtige til rådighed til udskrivning; det er korrekt, og det tror jeg ikke man skal overse. Men ministeren begår en lige så alvorlig fejl, hvis han tror, at man kan klare det ved nu at satse på hvervede.

Hvis man gennemgår den redegørelse som det tidligere forsvarsudvalg her i folketinget fik tilsendt, redegørelsen af maj 1971 fra forsvarskommandoen om forsvarrets personelsituation, vil man se, at der er en svigtende tilgang til officersuddannelsen, i det mindste til A-uddannelsen. Man vil se, at der er en svigtende tilgang til stampersonelgruppen, altså den gruppe, som ministeren ønsker forøget, og man vil se, at der er et faldende antal værnepligtige til rådighed. Dette vurderer man i rapporten sådan, at hvis man skal opretholde de nuværende styrkemål, bliver man nødt til at foretage sig ét af to: enten forøge forsvarsudgifterne for derved at kunne betale mere til flere hvervede eller måske forlænge tjenestetiden for de værnepligtige. Jeg må acceptere, at der kan være andre, der har andre opfattelser af den udenrigspolitiske situation og den indflydelse, den må have på det danske forsvars beredskab; det sker jo i politik, at man møder mennesker, der har en anden opfattelse end én selv. Men så må man sam-